

Απόκρυφη Εκκλησιαστική Φιλολογία

Η παιδική ζωή του Ιησού

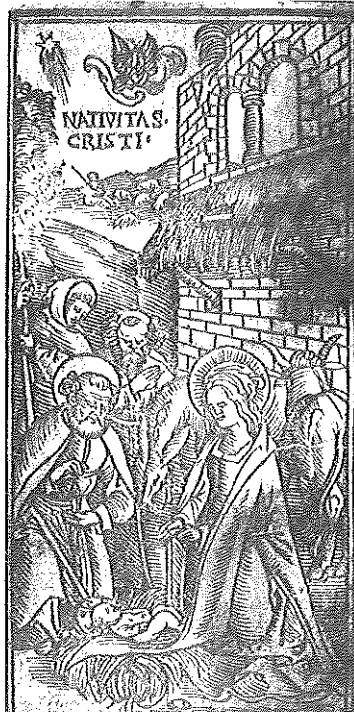
Πολλά έχουν γραφεί για την γέννηση, την βάπτιση, την διδασκαλία, την σταύρωση, την ανάσταση και τα θαύματα του Χριστού. Ομως λίγοι θέλησαν να ασχοληθούν με την παιδική ζωή του θεανθρώπου και σχεδόν, ό,τι έχει γραφεί μέχρι σήμερα για το θέμα αυτό βρίσκεται στην απόκρυφη εκκλησιαστική φιλολογία. Ποιός ξέρει, ίσως στα παλιά χρόνια μερικοί να το θεωρούσαν αμάρτημα να ασχοληθούν με το θέμα αυτό. Ίσως πάλι η εκκλησία να μη ευνοούσε τοιαύτη έρευνα. Πάντως σήμερα οι Χριστιανοί στερούνται μιας βασικής και πολύ ενδιαφέρουσας πτυχής της ζωής του θεανθρώπου εν πάση περιπτώσει τώρα που άρχισε να ανθεί κάποιο είδος πνευματικής ελευθερίας σκέφθηκα πως ήταν καιρός να γίνουν ευρύτερα γνωστά μερικά στοιχεία από την παιδική ζωή του Χριστού.

Στην προσπάθεια μου αυτή χρειάστηκε βέβαια να καταφύγω σε πολύ αρχαία βιβλία τα οποία με εβοήθησαν σ' αυτό το δύσκολο έργο. Εδώ θα πρέπει να αναφερθεί ότι τα

πιο πολλά στοιχεία τα βρήκα στο βιβλίο που έγραψε στη φυλακή ο ιερομόναχος Ιωαννίκιος Καρτάνος, ο Κερκυραίος, όπου τον είχε ρίξει για άγνωστους μέχρι σήμερα λόγους ο Μητροπολίτης Αρσένιος της Μονεμβασίας. Το βιβλίο φέρει τον τίτλο «' Ανθος της Παλαιάς και Νέας Διαθήκης» που γράφτηκε περί το 1530 (πρώτη έκδοση) ή και ενωρίτερα.

Η ιστορία της γέννησης του Ιησού αρχίζει όπως τον περιγράφει ο Άγιος Λουκάς ο Ευαγγελιστής, που αναφέρει ότι την νύκτα που εγεννήθη ο Χριστός στη Βηθλεέμ εκεί κοντά σε ένα βουνό υπήρχαν ποιμένες οι οποίοι εφύλατταν τα πρόβατα τους. Σύμφωνα με την Αγία Γραφή, ενώ οι ποιμένες κοιμούντο, εφάνισθη Άγγελος Θεού και τους είπε: «Χαίρεσθε και αγαλλιάσθε».

Οι βοσκοί μόλις είδαν τον Άγγελο και άκουσαν τον λόγο αυτό εσηκώθησαν έντρομοι και δεν ήξεραν τί να κάμουν. Αντικρίζοντας δε τον Άγγελο αυτός εσυνέχισε να τους λέγει:

«Μη φοβήστε αλλά να χαιρεσθε και εσείς και όλος ο κόσμος διότι σήμερα γεννήθη στη Βηθλεέμ ο σωτήρας και λυτρωτής όλου του κόσμου. Και δια να το διαπιστώσετε και μόνοι, σας συμβουλεύω να κατεβείτε κάτω στην πόλη και να επισκεφθείτε εκείνο το σπήλαιο που χρησιμοποιείται σαν σταύλος για να τρώνε τα βόδια και τα άλλα ζώα και θα τον δείτε στη μεγαλοπρέπεια της γέννησης του». Και πράγματι οι βοσκοί, υπακούοντας στη φωνή του Αγγέλου, κατέβηκαν από το βουνό και αφού επλησίασαν το σπήλαιο άρχισαν να ακούουν αγγελικές δοξολογίες υμνούντες τη γέννηση του Υιού και Λόγου του Θεού.

Χωρίς κανένα διαταγμό οι βοσκοί επροχώρησαν στο σπήλαιο και εκεί βρήκαν τον Ιωσήφ και την Θεοτόκο με το παιδί στη φάτη των ζώων. Παρ' ευθύς οι βοσκοί έπεσαν και επροσκύνησαν τον Υιόν του Θεού και αντελήφθησαν αμέσως το νόημα του μεγάλου γεγονότος που άκουσαν από τον Αγγελο.

Σύμφωνα με τις ιουδαϊκές παραδόσεις την ογδόη ημέρα μετά την γέννηση του Χριστού, ο Ιωσήφ μαζί με τη Θεοτόκο επισκέφθησαν το ναό της Βηθλεέμ όπου σύμφωνα με το νόμο του Μωϋσέως και την συνήθεια των Εβραίων περιτμήθηκε ο Χριστός και του έδωσαν το όνομα «Ιησούς» που στην Εβραϊκή γλώσσα σημαίνει Σωτήρας.

Στη Βηθλεέμ έμειναν κάπου ένα χρόνο ή και' άλλους κάπως μεγαλύτερο χρονικό διάστημα σε ένα φτωχικό σπίτι. Μετά ακολούθησε η επίσκεψη των τριών μάγων οι οποίοι οδηγούμενοι από ένα λαμπρό άστρο βρήκαν τον Ιησού και του έδωσαν δώρα που έφεραν από την Περσία, και τον προσκύνησαν. Ομως απ' εδώ αρχίζει ο διωγμός του θεανθρώπου από τον βάνουσο Ηρώδη τον βρεφοκτόνο, που αναγκάζει την Παλαιστίνη για να σωθεί. Γιατί σύμφωνα πάλι με την Αγία Γραφή, ο Ηρώδης στη προσπάθεια του να απαλλαγεί από τον Ιησού διέταξε τη σφαγή όλων των παιδιών που ήσαν κάτω των δυο χρονών, και που έφθασαν τις δεκατέσσερις χιλιάδες. Ομως ο Ιησούς σώθηκε γιατί πρόλαβε μαζί με την μητέρα του και τον Ιωσήφ και πήγαν στην Αίγυπτο όπου έζησαν περιπλανώμενοι για επτά ή οκτώ χρόνια.

Η βρεφική ζωή του Ιησού την οποία έζησε στη Βηθλεέμ ήταν πολύ μετρημένη. Τον έθιλαζε η Θεοτόκος σε κανονικές ώρες και ήταν ένα πολύ φρόνιμο παιδί, χωρίς κλαψιματα ή ιδιοτροπίες. Ομως η ζωή του Ιησού αρχίζει να αλλάζει όταν μετανάστευσαν στην Αίγυπτο και αρχίζει να περιπατεί.

Στην Αίγυπτο όταν έφθασαν, κατόπιν από αρκετές ταλαιπωρίες, έμειναν σ' ένα χωριό στο οποίο κάποιος χήρας, που προσφέρθηκε να τους βοηθήσει. Στο χωριό αυτό έμειναν

για αρκετό καιρό και σιγά - σιγά ο Ιησούς άρχισε να κάμνει παρέα με άλλα παιδιά της ηλικίας του και να παίζει μαζί τους. Όλα αυτά τα παιδάκια τα θεωρούσε αδελφάκια του και τα αγαπούσε πιο πολύ και από τον ίδιο τον εαυτό του.

Ο Ιησούς θα ήταν περίπου τεσσάρων ετών, όταν μια μέρα παίζοντας με άλλα παιδιά του χωριού, ανέβηκαν όλα μαζί σ' ένα ψηλό τοίχο. Όμως κατά κακή τύχη, ένα από τα παιδιά έπεσε από τον τοίχο και απέθανε σχεδόν αμέσως. Τα παιδιά μόλις είδαν το νεκρό παιδί, φοβήθηκαν και έτρεξαν στα σπίτια τους για να το πούν στις μαμάδες τους. Ο μόνος που έμεινε μαζί με το νεκρό παιδάκι ήταν ο Ιησούς, ο οποίος το έβλεπε συνέχεια με μεγάλη συμπόνια.

Δεν πέρασε αρκετή ώρα και κατέφθασε στο μέρος του δυστυχήματος μεγάλο πλήθος από χωρικούς που στην αρχή μερικοί από αυτούς θέλησαν να νοχοποιήσουν το μικρό Ιησού για το θάνατο του Παιδιού. «Εσύ το σκότωσες» « Όχι» «Μόνο του σκοτώθηκε» «Όχι εσύ το σκότωσες». «Εσύ το σκότωσες το παιδί», του λέγει κάποιος από το πλήθος. «Όχι», του λέει ο Ιησούς. «Μόνο του σκοτώθηκε». Όμως και άλλοι από το πλήθος φώναζαν. «Όχι, εσύ το σκότωσες». Ο καυμένος ο Ιησούς βλέποντας να τον διαβάλλουν παίρνει το παιδί από το χέρι και του φωνάζει δυνατά. «Σινάη, Σινάη, σήκω σε παρακαλώ και πες τους. Εγώ σε σκότωσα Σινάη; Πες τους σε παρακαλώ».

Και ο Σινάη, υπακούοντας στη φωνή του Ιησού σηκώθηκε αμέσως και είπε. «Όχι, φίλε Ιησού, μοναχός μου έπεσα, αλλά εσύ με σήκωσες και με ξύπνησες».

Βλέποντας αυτό το περιστατικό όλοι οι παρόντες εθαύμασαν τον Ιησού και ερωτούσαν τίνος παιδί ήταν.

Κάποια γυναίκα, που ήξερε καλά τον Ιησού, τους είπε πως το παιδί ήταν της καλής Μαρίας, που καταγόταν από την Παλαιστίνη και που έμεινε από καιρό στο σπίτι της χήρας.

Αργότερα ο Ιησούς μαζί με τη Θεοτόκο και τον Ιωσήφ έφυγαν από το χωριό αυτό για να εγκατασταθούν σε ένα άλλο χωριό της Αιγύπτου. Στο νέο χωριό που εγκατεστάθηκαν, ο Ιωσήφ είχε ακούσει για ένα διδάσκαλο ο οποίος εμάνθανε τα παιδιά γράμματα. Επειδή δε ο Ιωσήφ έβλεπε τη μεγάλη κλίση του Ιησού προς τα γράμματα απεφάσισε μαζί

με τη Θεοτόκο να πάρει τον Ιησούν στο σχολείο. Όμως φαίνεται, πώς από την πρώτη στιγμή που συνάντησε ο μικρός Ιησούς τον δάσκαλο του άρχισε μια σύγκριση μεταξύ τους. Γιατί ο διδάσκαλος του, εκτός του ότι ήταν ημιμαθής, ήταν και πολύ υπερήφανος. Και ο Ιησούς από μικρός μισούσε την υπερηφάνεια, γιατί όπως έλεγε αργότερα όταν μεγάλωσε η υπερηφάνεια, κάμνει τους ανθρώπους δαίμονες, ενώ η ταπεινοφροσύνη ξέρει να κάμνει τους ανθρώπους γλυκείς και αγγέλους. Αυτή η σύγκρουση του Ιησού με τον διδάσκαλο του δεν άργησε να εκδηλωθεί, όταν μια μέρα ο διδάσκαλος τόλμησε να χαστουκίσει τον μικρό Ιησού διότι δήθεν ο Ιησούς εβιάζετο να απαντήσει προτού ο ίδιος συμπληρώσει την ερώτησή του.

Μετά από το επεισόδιο αυτό ο διδάσκαλος έπεσε κατά γης νεκρός και ο Ιησούς έφυγε αμέσως για το σπίτι του για να εξηγήσει στη μητέρα του τι συνέβηκε. Όμως το επεισόδιο αυτό ήταν αρκετό για να αποφασίσει η Θεοτόκος μαζί με τον Ιωσήφ να φύγουν από αυτό το χωριό και να εγκατασταθούν σε άλλο χωριό της Αιγύπτου.

Αλλά και στο άλλο χωριό δεν έμελλε να μείνουν για αρκετό καιρό. Γιατί μια μέρα ο Ιησούς που ήταν περίπου επτά ή οκτώ χρονών παίζοντας με άλλα παιδιά του χωριού θέλησε να περπατήσει πάνω στις ακτίνες του ηλίου. Το παράδειγμα αυτό του Ιησού θέλησαν να το μιμηθούν και άλλα παιδιά με αποτέλεσμα ένα παιδί κάπως παχουλό να πέσει στο έδαφος και να πεθάνει. Τα νέα έφθασαν αμέσως στη μάνα του σκοτωμένου παιδιού η οποία κλαίοντας απαρηγόρητα, έτρεξε στη Θεοτόκο για να της διηγηθεί τα καθέκαστα.

Η Θεοτόκος έτρεξε αμέσως μαζί με την μητέρα του νεκρού παιδιού στον τόπο του δυστυχήματος και βρήκαν τον Ιησού πλάι στο νεκρό παιδί.

Μόλις η Θεοτόκος είδε τον Ιησού από μακριά του φώναξε. «Ω παιδί μου δεν βλέπεις πόσες καλές μανάδες παραπονούνται για τα επικίνδυνα αστεία σου;» Και ο Ιησούς της απάντησε: «Μα το παιδί δεν έχει τίποτα μητέρα μου. Ελάτε να δείτε πως δεν του συμβαίνει τίποτα». Και ο Ιησούς αγγίζοντας πάνω στο νεκρο παιδί του φώναξε δυνατά. «Αδελφέ μου, αδελφέ μου, σήκω σε παρακαλώ και πες δυνατά. Αδελφέ μου, αδελφέ μου, σήκω σε παρακαλώ και πες σε όλες τις μανάδες πως δεν σου συμβαίνει τίποτα».

Και πράγματι ο μικρός φίλος του σηκώθηκε και φιλούσε συνέχεια τον Ιησού και τον ευχαριστούσε που τον ανάστησε. Βλέποντας αυτή τη σκηνή όλες οι μανάδες που ήταν εκεί σουγκινήθηκαν πάρα πολύ και έφευγαν η μια κατόπιν της άλλης ευχαριστούντες την Θεοτόκο Μαρία και τον Ιησού για το θαύμα που είδαν με τα μάτια τους.

Λίγο αργότερα και πάλι η θεοτόκος μαζί με τον Ιωσήφ έφυγαν και από αυτό το χωριό για να εγκατασταθούν σ' ένα νέο χωριό της Αιγύπτου.

Ο Ιησούς τώρα που είχε συμπληρώσει τον ένατο χρόνο της ηλικίας του εβοηθούσε πάρα πολύ στην εργασία του τον Ιωσήφ και του έλυε πολλά προβλήματα στη ξυλουργική τέχνη. Όμως ο Ιωσήφ βλέποντας τις μεγάλες ικανότητες του Ιησού θέλησε να τον στείλει για δεύτερη φορά στο σχολείο. Ο Ιωσήφ είχε ακούσει πως στο καινούργιο χωριό που είχαν εγκατασταθεί υπήρχε κάποιος πολύ καλός δάσκαλος που ονομαζόταν Σωκράτης. Και πράγματι μόλις ο Ιωσήφ πλησίασε το Σωκράτη ο διδάσκαλος αυτός δέχθηκε με μεγάλη προθυμία και ευχαρίστηση τον Ιησού για μαθητή του.

Ο Σωκράτης από την πρώτη στιγμή που συνάντησε τον Ιησού τον εξετίμησε πάρα πολύ και του έδειξε μεγάλη συμπάθεια. Σε λίγες δε μέρες άρχισε να προβλέπει για τον Ιησού ότι θα γίνει «μεγάλος Αυθέντης και μεγάλος Διδάσκαλος», που με τον λόγο του θα μπορούσε να κάμει ό,τι θέλει για το καλό των ανθρώπων. Λέγατε μάλιστα πως με τη γνωριμία του με τον Ιησού συνέτεινε ώστε ο ίδιος ο Σωκράτης να εγκαταλείψει την ειδωλολατρεία και να πιστέψει στον αληθινό Θεό.

Συμφωνα με τον Ματθαίο τον Ευαγγελιστή, στο δεύτερο κεφάλαιο του ευαγγελίου του, οι περιπλανήσεις του Ιησού στην Αίγυπτο σταματούν έως εδώ. Γιατί σύμφωνα πάλι με τον ίδιο Ευαγγελιστή όταν πέθανε ο Ηρώδης ενεφανίσθη στον Ιωσήφ άγγελος ο οποίος τον συνεβούλευσε να πάρει τον Ιησού και την Θεοτόκο και να επιστρέψουν στη Παλαιστίνη, γιατί τώρα υπήρχε στη χώρα τους ασφάλεια. Και έτσι επαλήθευσε η προφητεία του Ησαΐα του προφήτη ο οποίος είπεν ότι: «Εξ Αιγύπτου θα καλούσε ο θεός τον υιόν του».

Όμως όταν πληροφορήθηκε ο Ιωσήφ ότι στην Ιουδαία τώρα εβασίλευε ο υιός του Ηρώδη ο Αρχέλαος, επροτίμησε αντί να εγ-

κατασταθούν στη Ιερουσαλήμ, να ζήσουν στο Αβιάθαρ δηλαδή στην Ναζαρέτ και έτσι να πληρωθούν οι προφητείες ότι ο Ιησούς θα εκαλείτο Ναζωραίος.

Στην ηλικία των δέκα και ένδεκα χρόνων του Ιησού, εκτός από μεγάλη αγάπη που έτρεφε προς όλους τους απλούς και ταπεινούς ανθρώπους, αναφέρονται και δυο περιστατικά της ζωής του. Το ένα αφορά ένα θαύμα του Ιησού ο οποίος παίρνοντας λάσπη από ένα λάκκο έκαμε από ηηλό δώδεκα διαφορετικά πουλιά, στα οποία έκαμε νόημα να πετάξουν και πέταξαν. Το άλλο περιστατικό που αναφέρεται έχει σχέση με την μεταφορά νερού από την βρύση στο σπίτι τους με την ποδιά του, γιατί του είχε σπάσει η πήλινη στάμνα του. Και τα δυο περιστατικά άρρεσαν πολύ στη Θεοτόκο η οποία εβδόξαζε το θεό με όλη την δύναμη της ψυχής της.

Ακολουθεί ένα άλλο γεγονός, που το αναφέρει ο Άγιος Λουκάς ο Ευαγγελιστής, ο οποίος λέγει ότι όταν ο Ιησούς ήτα δώδεκα χρονώ επήγε με την μητέρα του και τον Ιωσήφ στην Ιερουσαλήμ για να παρακολουθήσουν την μεγάλη γιορτή του Πάσχα των Εβραίων. Όμως τους ξέφυγε και τον αναζητούσαν για τρεις μέρες. Τελικά τον βρήκαν να διδάσκει ανάμεσα στους διδασκάλους και τους γραμματείς του Ναού του Σολομώντος. Μόλις τον είδε η Θεοτόκος εχάρη πολύ και του είπε: «Παιδί μου, παιδί μου, Ιησού τί κάμνεις εδώ; Εμεις ενομίσαμεν ότι σε εχάσαμε για πάντα. Είμαστε πολύ αναστατωμένοι, παιδί μου, γιατί εκυτάξαμε παντού να σε βρούμε και δεν σε βρίσκαμε. Γιατί μας το έκαμες αυτό παιδί μου»;

Και ο Ιησούς τους απάντησε κάπως ψυχρά: «Γιατί με αναζητάτε μητέρα; Δεν ξέρετε ότι εγώ πρέπει να βρίσκομαι εκεί που προστάζει ο πατέρας μου»;

Αυτά τα τελευταία λόγια του Ιησού τα δέχθηκε η Θεοτόκος με αισθήματα βαθείας σκέψης γιατί εκαταλάμβαινε πώς από εκείνη την ημέρα ο Ιησούς αρχιζε την θεόπεμπτη αποστολή του. Και πράγματι από εκείνη την ημέρα ο Ιησούς, άρχισε να βλέπει την Θεοτόκο και τον Ιωσήφ πολύ αραιά, γιατί είχε ήδη αρχίσει να αφοσιώνεται προς το θείκό του έργο «ψυχή τε και σώματι» μελετώντας τις αγίες γραφές και γνωρίζοντας τους ανθρώπους και τις αδυναμίες τους.

Σύμφωνα δε με κάποιον Εβραίο ερευνητή, ονόματι Θεοδόσιο, ο οποίος έζησε την

εποχή του Ιουστινιανού (6ος αιώνας μ.Χ.) ο Ιησούς σε ηλικία 20 χρονών είχε ήδη εκλεγεί παμψηφεί ως ιερέας του Ιερατικού Συμβουλίου της Ιερουσαλήμ, το οποίο αποτελείτο από είκοσι δυο ιερείς. Την πληροφορία αυτή ο Θεοδόσιος την έδωσε σε κάποιο φίλο του ονόματι Φίλιππο από την Κωνσταντινούπολη. Την είχε δε βρει σε κώδικα, όπου καταγράφοντο όλα τα ονόματα των ιερέων της Ιερουσαλήμ. Ο Θεοδόσιος είχε πεί στον Φίλιππο, ότι ήταν τότε η συνήθεια των Εβραίων εκτός των ονομάτων των ιερέων να καταγράφονται επίσης τα ονόματα των γονιών τους και ότι στην περίπτωση του Ιησού, καταγράφηκε ότι ήταν «υιός και λόγος του θεού του ζώντος και της Μαρίας της παρθένου».

Ο Θεοδόσιος επίσης επρόσθεσε ότι παρόλο που ο ναός της Ιερουσαλήμ είχε λεηλατηθεί, ο κώδικας αυτός περιεσώθη και φυλάσσεται στην Τιβεριάδα.

Όπως είναι γνωστό για την κατάληψη και την λεηλασία της Ιερουσαλήμ ομιλεί επίσης ο Εβραίος ιστορικός Ιώσηπος (1ος αιώνας μ.Χ.) ο οποίος προσθέτει ότι ο Ιησούς μέχρι τα τριάκοντα του χρόνια «αγίαζε» μέσα στο ιερό του ναού των Ιεροσολύμων μαζί με τους άλλους ιερείς.

Κάτι παραπλήσιο περιγράφει και ο Ευαγγελιστής Λουκάς, ο οποίος στο Ιερό αυτού Ευαγγέλιο αναφέρει ότι ο Ιησούς επήγε σε

μία συναγωγή των Ιουδαίων όπου εδιάβασε από το βιβλίο του προφήτη Ησαΐα και μάλιστα εκείνο το μέρος που λέγει «Πνεύμα Κυρίου επ' εμού, το οποίο με έφερε, και με έχρισε, και με έστειλε δια να φέρω το χαρμόσυνο άγγελμα στους ανθρώπους που δοκιμάζονται».

Το γεγονός ότι ο Ιησούς είχε το δικαίωμα να διαβάζει από βιβλίο του Μωσαϊκού Νόμου μέσα στο ναό ενισχύει οπωσδήποτε την άποψη ότι ο Ιησούς πράγματι έφερε το αξίωμα του Ιερέα - αρχιερέα όταν άρχισε την μεγάλη του κοσμοσωτήρια αποστολή.

Η συνέχεια της ζωής του Χριστού είναι βέβαια γνωστή από το Ιερό Ευαγγέλιο. Όταν έγινε τριάκοντα ετών εβαπτίσθη από τον Ιωάννη τον Πρόδρομο και άρχισε το θαυματουργό του έργο και την μεγάλη του διδασκαλία για την αγάπη και τη μετάνοια, για την συγχώρεση και την άσκηση κάθε καλού που απαιτεί ο θεός από τον άνθρωπο. Μέχρι που να σταυρωθεί είχε πάντοτε μαζί του τους μαθητές του οι οποίοι μετά την ανάσταση του και την ανάληψη του στους ουρανούς εσυνέχισαν το κοσμοσωτήριο του έργο για να καταστήσουν γνωστό τον Χριστιανισμό σ' όλο τον κόσμο σαν την πιο αγνή απ' όλες τις θρησκείες επί της γης.

A.M. ΔΗΜΗΤΡΙΑΔΗΣ.

